

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. K.,** zastoupeného JUDr. Stanislavou Vrchotovou, advokátkou se sídlem v Brně, Vachova 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** odbor dopravy, se sídlem v Brně, Žerotínovo náměstí 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 10. 2011, č. j. 31 A 45/2010 - 58,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 19. 10. 2011, č. j. 31 A 45/2010 - 58, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč; poplatek bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám advokátky JUDr. Stanislavy Vrchotové do 30-ti dnů od doručení tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2010, č. j. JMK 44387/2010, sp. zn. S-JMK 44387/2010/OD/Ko, a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 20. 1. 2010, č. j. ODSČ-468/B-09 ve věci záznamu bodů. Námitky stěžovatele správní orgán I. stupně podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítl, a záznamy provedené na základě oznámení Policie ČR, Městské policie Brno a rozhodnutí Magistrátu města Brna potvrdil. Odvolání stěžovatele proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

I. Podstatný obsah kasační stížnosti

V kasační stížnosti stěžovatel polemizuje s důvody pro samotné uložení pokuty, která mu byla v blokovém řízení uložena; tvrdí, že neměl důvod, aby souhlasil s uložením pokuty za nepřipoutání se bezpečnostními pásy, neboť takovou povinnost nemá, tvrdí, že proti uložené pokutě od samého počátku brojil; skutečnost, že údajně uložená pokuta ve formulaci s tím, jak ji předložili dopravní policisté je v rozporu s tím, co bylo stěžovateli sděleno policistou při podpisu pokuty, když tomuto úkonu předcházela dohoda o uložení pokuty za chybějící doklady. Stěžovatel měl za to, že je mu ukládána pokuta za chybějící doklady, nikoli pokuta za nepřipoutání se bezpečnostními pásy. Stěžovatel poukazuje na to, že následujícího dne dodatečně chybějící potvrzení o nemožnosti připoutání se bezpečnostními pásy za jízdy z důvodu ohrožení vlastního zdraví na Policii předložil. Stěžovatel obecně poukazuje na veškeré své snahy o vysvětlení vzniklého omylu, správní orgány, a poté i soud jej však odmítly s tím, že jeho obrana proti uložené blokové pokutě je neúčinná a dle výroku soudu i nemožná. Stěžovatel namítá, že správní orgány měly brát jeho intenzivní obranu jako podnět ke správnímu řízení podle § 94 správního řádu. Z výše uvedeného důvodu stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

II. Podstatné skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu

Stěžovateli bylo oznámením Magistrátu města Brna ze dne 13. 8. 2009, č. j. ODSČ-468/B-09 sděleno, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu. K tomuto oznámení učinil stěžovatel dne 18. 8. 2009 podání, které správní orgán posoudil jako námitky; v něm konkrétně požadoval opětovné posouzení udělení blokové pokuty za přestupek z měsíce srpna 2009 na ulici Bubeníčkova. Ve svém podání uvedl, že při kontrole policejní hlídkou neměl pásy zapnuté, na dotaz policisty sdělil, že vlastní lékařské potvrzení, které však nedopatřením nechal v jiné tašce, policista jej poučil o tom, že takové potvrzení musí mít u sebe. Stěžovatel uvedl, že byl rozrušen a věc vyhodnotil naprosto zmatečně a ne příliš racionálně, když podepsal bločky k pokutě, a tu zaplatil. Své jednání označil za emotivní, neuvážené a vyvolané stresovou situací. Současně k podání přiložil lékařské potvrzení datované dne 9. 7. 2009, doklad o pobírání částečného invalidního důchodu, lékařské zprávy o jeho zdravotním stavu.

Ve spisovém materiálu je založeno mezi jinými rovněž oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek ze dne 11. 8. 2009, ul. Bubeníčkova s popisem skutku: „*Nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nevlastní lékařské potvrzení o nemožnosti se připoutat.*“ Dále je v oznámení uvedeno, že byla udělena bloková pokuta 1000 Kč, jsou zde uvedena čísla pokutových bloků 2 x 500 Kč. Jiné údaje oznámení neobsahuje.

Dne 7. 9. 2009 se stěžovatel dostavil na Magistrát města Brna k nahlížení do spisů a vyjádřil se před vydáním rozhodnutí k podkladům; požádal o přerušení řízení o námitkách do doby, než bude rozhodnuto o podnětu k přezkoumání řízení ve věci přestupku ze dne 11. 8. 2009, který učinil. Návrhu stěžovatele správní orgán vyhověl a usnesením ze dne 16. 9. 2009, č. j. ODSČ-468/B-09 řízení o námitkách přerušil. Přípisem Policie České republiky, KŘP Jihomoravského kraje ze dne 12. 10. 2009, č. j. KRPB-97299-6/ČJ-2009-0600NU-KOV, bylo stěžovateli sděleno, že nebyly zjištěny důvody pro zahájení přezkumného řízení podle § 95 odst. 1 správního řádu; tento závěr byl odůvodněn tím, že stěžovatel s uloženou pokutou ve výši 1000 Kč souhlasil, na místě ji zaplatil, a převzal rovněž pokutové bloky, což potvrdil vlastnoručním podpisem; tímto byl vyjádřen jednoznačný souhlas se spáchaným přestupkem i způsobem jeho vyřízení. Ve sdělení se dále uvádí, že při blokovém řízení bylo postupováno v souladu s ust. § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť přestupek spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem byl spolehlivě zjištěn, přitom stěžovatel od počátku souhlasil s jeho spácháním i se způsobem vyřízení, dále se zde konstatuje, že stěžovatel neuváděl, že vlastní lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů.

Správní orgán vydal dne 20. 1. 2010 rozhodnutí č. j. ODSČ-468/B-09 o námitkách, v něm shrnul průběh řízení, a dále v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na ust. § 123b odst. 2 a další relevantní ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, přitom odůvodnil pravidla pro uplatnění bodového hodnocení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl, žalobu poté zamítl i krajský soud.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že je třeba striktně rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, protože tato řízení mají zcela rozdílný předmět. Krajský soud dále výslovně uvedl, že v nyní posuzované věci správní orgány obou stupňů ani nebyly oprávněny hodnotit skutkové okolnosti týkající se přestupku. Žalovaný proto dle krajského soudu v žalobou napadeném rozhodnutí správně uvedl, že své námitky k tomuto skutku mohl stěžovatel uplatnit pouze při jeho projednávání v blokovém řízení, resp. následně v rámci řízení dle správního řádu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Bodový systém zavedený zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše. Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím

nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáchání. V praxi to znamená, že za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, tzn. že při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno.

Spornou skutečností, kterou stěžovatel nastolil jak v kasační stížnosti, tak již v řízení před krajským soudem, a rovněž v řízení před žalovaným, je nesouhlas se samotným uložením blokové pokuty za nepřipoutání se bezpečnostním pásem, když je držitelem potvrzení o zdravotním stavu, a povinnost poutat se za jízdy nemá; stěžovatel tvrdí, že sice podepsal pokutový blok, nicméně měl za to, že pokuta je mu ukládána z důvodu, že nemá u sebe předmětné kontrolované doklady (konkr. lékařské potvrzení), nikoli za to, že není připoután bezpečnostními pásy.

Nejvyšší správní soud sdílí závěry krajského soudu v tom, že správní orgány obou stupňů nebyly oprávněny hodnotit skutkové okolnosti týkající se přestupku, neboť jim nepřísluší rozhodovat o přestupcích a kompetence dané jim zákonem jsou zcela jiné. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích, či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněný z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku (zavinění atd.). Takový úsudek si správní orgány, které provádějí záznam bodů nejsou oprávněny učinit, nemohou v rámci řízení o námitkách pokutu zrušit. Na druhou stranu však jsou povinny rozhodnutí o záznamu bodu založit na skutečnostech, které jsou ve spisovém materiálu postaveny najisto. Najisto musí být tedy postaveno to, zda stěžovatel spáchal přestupek, za který lze body zaznamenat. Tím spíše se touto skutečností musí zabývat, byl-li přestupek uložen v řízení, v němž právní úprava nepřipouští dostatečnou právní ochranu v řízení správním, ale ani ve správním soudnictví.

Blokové řízení je rovněž řízení o přestupku, představuje tradiční speciální formu řízení v oblasti správního trestání. Umožňuje rychle vyřídit přestupky ve zkráceném řízení, a to méně formálním způsobem než tam, kde se postupuje podle obecných ustanovení zákona o přestupcích. Uložení pokuty v blokovém řízení má tedy povahu správního rozhodnutí a musí obsahovat relevantní náležitosti. Musí z něj být mimo jiné je zřejmé, jaké ustanovení zákona bylo porušeno tak, aby přestupek byl dostatečně spolehlivě určen.

Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna, pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku

dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, nelze přestupek projednat v blokovém řízení. Otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, je pak nutno dokazovat ve standardně vedeném přestupkovém řízení, které končí vydáním rozhodnutí o přestupku, které je rozhodnutím dle § 65 s. ř. s. a lze jej po vyčerpání opravných prostředků napadnout žalobou ve správním soudnictví.

V daném případě je zřejmé, že byla stěžovateli uložena pokuta, tato byla na místě zaplacena; tím byla splněna jedna podmínka pro projednání přestupku a uložení sankce v blokovém řízení. Nelze však odhlédnout od faktu, že stěžovatel byl ochoten pokutu zaplatit a tak i učinil s tím, že je trestán za to, že nemá u sebe příslušné potvrzení. Samotná skutečnost, že zadržený řidič pokutu zaplatí, však nemůže ještě znamenat, že blokové řízení bylo provedeno v souladu se zákonem. Je třeba naplnění i druhé podmínky, a to spolehlivé zjištění stavu věci.

Stěžovatel činí sporným to, jakého přestupku se měl dopustit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani z obsahu spisového materiálu nelze spolehlivě zjistit, zda se jedná o porušení ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (nepředložil doklad vyžadovaný zvláštním právním předpisem) nebo porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy).

Nejvyšší správní soud již opakovaně ve své judikatuře uvedl, že v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat toliko námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (viz. např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44 , www.nssoud.cz). V případě podaných námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem, a počet připsaných bodů odpovídá bodovému odhodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2009, č. j. 2 As 19/2009 - 93, www.nssoud.cz). Jakkoli se ve věci nyní projednávané nehodlá zdejší soud od výše vyslovených závěrů odchýlit, z uvedeného nelze v žádném případě učinit závěr, že správní orgán je bez dalšího oprávněn, resp. povinen vždy provést záznam bodů na základě „jakéhokoli“ podkladu.

Námitky stěžovatele, které uplatňoval v řízení o záznamu bodů v registru řidičů, z hlediska svého obsahu se týkaly identifikace spáchaného přestupku, stěžovatel mimo jiné tvrdil, že *při kontrole policejní hlídkou neměl pásy zapnuté, na dotaz policisty sdělil, že vlastní lékařské potvrzení, které však nedopatřením nechal v jiné tašce.* Současně s námitkami doložil stěžovatel i předmětné potvrzení, z něhož vyplývá, že jej stěžovatel vlastnil již před provedenou kontrolou policistou. Stěžovatel tak zjevně nemohl přestupek dle § 6 spáchat.

Podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/ 2000 Sb., o provozu vozidel na pozemních komunikacích řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 cit. zákona povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Podle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení tato povinnost neplatí pro řidiče, který nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů.

Za porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nebo užít ochrannou přílbu dle přílohy k cit. zákonu, která stanoví jednání spočívající v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání, se započítávají 2 body (viz právní úprava účinná v době řízení o námitkách).

Z uvedeného je zjevné, že pokud stěžovatel byl již v době silniční kontroly osobou, která byla držitelem příslušného oprávnění o zdravotní indispozici, nemohl se dopustit skutkem spočívajícím v nepřipoutání se bezpečnostními pásy protiprávního jednání, za který by jej bylo lze postihnout, neboť zde zcela absentuje materiální stránka přestupku. Bez ohledu na skutečnost, zda stěžovatel listinu deklarující zdravotní indispozice (příslušné oprávnění) měl u sebe, *de iure et de facto* naplňoval dikci zákona, tzn. byl objektivně osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což prokázal dodatečně potvrzením vydaným lékařem. Skutečnost, že stěžovatel nepředložil toto oprávnění policistovi při kontrole mohla však naplňovat skutkovou podstatu jiného přestupku (např. § 23 odst. 1 písm. f zákona o přestupcích; přitom za spáchání tohoto přestupku se body nezaznamenávají). Přestože v identifikaci přestupku nebyla věc jasná (pokutové bloky, které by identifikaci spáchaného přestupku postavily najisto si správní orgány nevyžádaly, rozpory, které vyplývaly ze spisového materiálu správní orgán neodstranil, a bez dalšího přistoupil k provedení záznamu bodů).

Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vychází z premisy, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení toliko posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Rovněž není sporu o tom, že pouze v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. V daném případě bylo vedeno blokové řízení, v němž nejsou opravné prostředky přípustné; nebylo přitom postaveno najisto, zda ke spáchání přestupku došlo, resp. k jakému přestupku mělo dojít.

Nejvyšší správní soud nemůže zcela přisvědčit závěru žalovaného i krajského soudu o tom, že námitkami stran samotného hodnocení přestupku po stránce skutkové se žalovanému v řízení o námitkách nepříslušelo zabývat, neboť bylo na stěžovateli,

nesouhlasil-li se stavem věci, tak jak ji vyhodnotil orgán Policie, aby nesouhlasil s projednáním přestupku na místě v blokovém řízení a věc řešil ve správním řízení; k odečtu bodů by mohlo dojít potom pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku. Krajský soud však nikterak nereflektoval setrvalou námitku stěžovatele, že souhlasil se zaplacením pokuty za skutek jiný, a to nepředložení příslušného oprávnění. Toto pochybení není postiženo v rámci bodového systému. Bylo tedy povinností žalovaného, a poté i krajského soudu zabývat se námitkami stěžovatele v kontextu všech skutečností, které ze spisového materiálu vyplynuly, a které byly dílem rozporné. Teprve poté by bylo lze dospět k závěru, zda byl proveden záznam bodů v souladu se zákonem, tedy za přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostními pásy.

Nejvyšší správní soud rovněž považuje za vhodné odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, v němž soud mimo jiné konstatoval: *„Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“*

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že bylo povinností správního orgánu v řízení o námitkách, které stěžovatel uplatnil, zabývat se odstraněním rozporů ve spisovém materiálu a doplněním spisového materiálu minimálně o důkazy ozřejmující specifikaci přestupku (pokutové bloky, z nichž by bylo zřejmé, pro jaký přestupek bylo blokové řízení vedeno).

Skutečnost, že fotokopii pokutového bloku doložil žalovaný až současně s vyjádřením ke kasační stížnosti, nemůže dodatečně vadu řízení před správním orgánem zhojit. Ve správním soudnictví se nejedná o pokračování ve správním řízení, nýbrž o výraz ústavně zakotvené dělby moci. Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení tak nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším odůvodněním či rozborem právní problematiky učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto správního rozhodnutí (srovn. např. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, ze dne 19. 12. 2008, rozsudek NSS č. j. 3 As 51/2003 - 58 ze dne 13. 10. 2004). Důkazy, o které se rozhodnutí správního oránu opírá, musí být proto obsaženy již ve správním spise; přitom z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být zřejmé, o jaké důkazy správní orgán své rozhodnutí opřel. V daném případě však z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by byl pokutový blok předmětem hodnocení.

Aby správní orgán rozhodující o námitkách mohl dostát své povinnosti přezkoumat, zda se přestupek stal, musí a priori být určeno o jaký přestupek se jedná. Závěry žalovaného však nemají oporu ve spisovém materiálu, resp. se opírají o skutečnosti v řízení nezjišťované a neprokázané. Rozhodnutí žalovaného tak bylo zatíženo vadou, pro kterou měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit.

Setrval-li krajský soud na závěrech žalovaného, aniž by tyto měly oporu ve spisovém materiálu, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V novém rozsudku rozhodne krajský soud rovněž i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Za situace, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé bezprostředně po učinění nezbytných procesních úkonů nutných k projednání kasační stížnosti, nerozhodoval již samostatně o odkladném účinku, o jehož přiznání stěžovatel požádal, neboť takové rozhodnutí by bylo zjevně nadbytečné; stěžovateli se proto vrací zaplacený soudní poplatek za žádost o přiznání odkladného účinku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu